

FINTA ÉVA

HANGOS

*Hangos az ördög, rettentően hangos!
Belekiabál Bachba, a Miatyánkba
az Üdvözlégy Máriába, a Malasztal teljesbe
hangos az ördög, rettentően hangos.*

*Már nem csak kilóg, tehát, a lóláb
már dübörög patája az életünk grádicsain
beleordít a tudatalattinkba is, nem csak a fülünkbe
belehipnotizálja szánkba a sültet.*

*És nem csak a galamb pirított kis húsát
de házat, kanapét, utazást, körömgombakenőcsöt
pirulákat és utazásokat, tengerpartot és luxust, ringatót
és mutatja az utat új templomunk, oltárunk bejáratához*

*melyben a pénz ül a trónon, a homlokzaton bankó a felirat
és hiába költöznénk a Cseresznyefa utca legszerényebb házába
a legszebb villát kecsegteti elénk, ami egyszer
egy távoli jövőben majd miénk lehetne –*

*és minden: a tó, a folyó, a völgyek, a hölgyek,
a férfiak és a szaladgáló kis aprónépek a játszótéren
karnyújtásnyira a kikalkulált Éden
és nyomtatják, vetítik, postázzák hozzá a meghívókat.*

GAIA TÁNCA

(Hideg Margitnak)

*Ez Gaia gallya.
Virágos és levélkés.
És elszáradt,
tűzben táncolni vágyó.
Ez Gaia vágya, Gaia szenvedése.
Az érkező, a távozó világot
ő hatja át, teremt s magába olvaszt,
formál, deformál,
ismét tökélyre fejleszt,
elrontja és teremti létünk fáját,
az Isten fáját ő hozza világra,
megszül és felfal bennünket, a társa
Kronosz, az Idő, ki bőszen begyűjti
s magába gyűri mind a teremtettet.
Mégsincs sötét,
és nincsen alvilág, csak
forgás van, lendkerék van, körbejárás,
vagy körtánc, ahogy Csontváry Kosztka látta,
körtánc a szent világfa alatt,
a Cédrus égbe nyúló ágbogával.*

*És Gaia gallya érinti a vállunk,
Gaia virága hull sziromesővel,
arcunk, vállunk sziromvirággal ékes,
fejünkön koszorúhoz ad virágot,
ami egyszer lecsúszik majd fejünkről.
Testünkre csúszik, koporsóra, sírra,
virágcsokorral ölel majd magához,
kihajtanak a magvak majd a síron,
a lelkek pedig új táncot remélnek,
vágyaikkal új életet fogannak.
És minden tiszta, újólag hasznosított,
 kozmikus idegszálakba szövődött,*

*mit csipkeháló ringat majd a fényig.
És felsír örömében, mikor éled,
és megkeresi helyét, mint az élet,
a szövedék a csipke mezejében,
mint ragyogás a vibráló Tejúton,
mint a gyökér, mely elindul a mélyből,
hogy átszöje az anyaföld homályát,
megöntözze az égi fény hevével.*

